

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **L. N.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2013, č. j. CPR-14315-3/ČJ-2012-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2013, č. j. 1 A 20/2013 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2013, č. j. 1 A 20/2013 - 37, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 25. 10. 2012, č. j. KRPA-41065/ČJ-2012-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 zákona stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 28. 5. 2013, č. j. 1 A 20/2013 - 37, zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Městský soud vyšel z judikatury Evropského

soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žalovaná nesprávně posoudila otázku závažnosti ohrožení zájmu společnosti jednáním žalobce, v důsledku čehož učinila chybný závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Podle městského soudu žalovaná dále pochybila, pokud při hodnocení dopadu do rodinného života odkazovala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Dále soud žalované vytkl nedostatečné odůvodnění doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a nepodložený závěr o tom, že rodina žalobce může žít v jiné zemi, kde budou mít všichni její členové povolení k pobytu. Z uvedených důvodů městský soud žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů.

[4] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že správní orgány chybně posoudily otázku závažnosti narušení veřejného pořádku žalobcem. Je přesvědčena, že se touto otázkou správní orgány podrobně zabývaly a odůvodnily, proč bylo uložení správního vyhoštění v případě žalobce přiměřené. Městský soud v napadeném rozsudku nesprávně vyšel z § 119a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který se vztahuje pouze na občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky; takové postavení však žalobce nemá – je státním příslušníkem třetí země – a nepřisluší mu proto tak vysoký standard ochrany před správním vyhoštěním jako občanům EU a jejich rodinným příslušníkům. Ochrana poskytnutá žalobci soudem tak jde nad rámec zákonné úpravy i unijního práva.

[5] Městský soud v napadeném rozsudku vycházel ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích sp. zn. 3 As 75/2012 a sp. zn. 3 As 4/2010, v nichž byla řešena přiměřenost zásahu do rodinného života cizince a závažnost porušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, o něž však v projednávané věci nešlo. Žalovaná v napadeném rozhodnutí komplexně zhodnotila dlouhodobý přístup žalobce k právnímu řádu České republiky a uzavřela, že v daném případě převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce nad zájmem na zachování jeho rodinného a soukromého života. Evropský soud pro lidská práva i Ústavní soud zastávají názor, že čl. 8 Úmluvy garantuje právo na respektování rodinného života, nezahrnuje ovšem právo zvolit si jeho geografický rozměr. Městský soud v napadeném rozsudku zmíněný názor popřel a pouze obecně konstatoval, že není pravdou, že by rodina mohla žít v jiné zemi, kde budou mít její členové povolení k pobytu.

[6] Správní úvaha o přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce je v rozhodnutí stěžovatelky přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Pokud správní úvaha nevybočuje ze zákonných mezí, nemůže ji soud zvrátit, byť by s ní subjektivně nesouhlasil. Stěžovatelka je přesvědčena, že správní orgány v žádném případě nepřekročily zákonné meze správního uvážení a ani městský soud v napadeném rozsudku takový závěr nevyslovil.

pokračování

[7] Stěžovatelka dále zpochybnila závěry městského soudu ohledně nedostatečného odůvodnění délky zákazu vstupu. Městský soud zřejmě přehlédl, že správní orgány obou stupňů se touto otázkou podrobně zabývaly a uložení dvouleté doby zákazu vstupu odůvodnily.

[8] Další výtky uplatnila stěžovatelka proti stručnému názoru městského soudu, že v rozhodnutí o vyhoštění nelze odkazovat na závazné stanovisko k vycestování vydané Ministerstvem vnitra ohledně zásahu do rodinného života žalobce. Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí žádný takový názor nevyslovila; pouze upozornila, že závazné stanovisko ministerstva nelze přehlížet, neboť v něm bylo popsáno předchozí jednání žalobce na území České republiky a rozebráno možné porušení mezinárodních smluv. Stanovisko ministerstva vychází z § 179 zákona o pobytu cizinců, který ukládá posoudit, zda vycestování cizince je v souladu s mezinárodními závazky. Vyslovilo-li ministerstvo názor, že v daném případě k porušení čl. 8 Úmluvy nedojde, nevidí stěžovatelka důvod, proč by svůj závěr o přiměřeném zásahu do práva žalobce na rodinný život nemohla opřít i o stanovisko ministerstva.

[9] Městský soud podle stěžovatelky dále nesprávně pochopil argumentaci správních orgánů ve vztahu k předchozímu jednání žalobce na území České republiky. Pokud bylo argumentováno opakovanými žádostmi žalobce o povolení pobytu, zmiňovaly správní orgány zejména snahu žalobce o získání pobytu v důsledku účelového tvrzení o soužití s občanem České republiky. Co se týče žádosti o mezinárodní ochranu, relevantní byla pro posouzení ohrožení veřejného zájmu, že žalobce v řízení vědomě a účelově vystupoval pod jinou identitou.

[10] Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Důvod pro přiznání odkladného účinku spočívá v tom, že stěžovatelka by byla nucena rozhodnout v řízení podle subjektivního názoru městského soudu, který nebyl přezkoumatelným ani zákonným způsobem odůvodněn. K tomu odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 58/2013, v němž soud v obdobné věci kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[11] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobce ve svém vyjádření k odkladnému účinku konstatoval, že nejsou splněny podmínky pro jeho přiznání. Stěžovatelka netvrdí, že by jí nepřiznáním odkladného účinku vznikala nenahraditelná újma, omezila se pouze na konstatování svého nesouhlasu s názorem městského soudu.

[13] Dále žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poznamenal, že rozsudek Městského soudu v Praze považuje za odůvodněný, srozumitelný a vydaný v souladu se zákonem. Soud v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců správně přihlédl ke specifickým okolnostem jeho případu (má v České republice již tři děti s uděleným trvalým pobytem, některé z nich navštěvují české školy a jsou již plně integrovány do české společnosti) a správně uzavřel, že opakované porušení pravidel pro pobyt cizinců žalobcem nedosahovalo takové intenzity, aby jej bylo možné považovat za závažné ohrožení zájmů společnosti.

Rozhodnutí stěžovatelky tak nemohlo pro nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce obstát. Proto žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dále se zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života žalobce [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a otázky dostatečného odůvodnění délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie [ad III. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Závěrem se Nejvyšší správní soud věnoval námitce nesprávného posouzení nemožnosti odkazu na závazné stanovisko Ministerstva vnitra [ad III. D); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti v obecné rovině namítala, že závěry městského soudu jsou v některých částech nepřezkoumatelné. Konkrétně uváděla, že městský soud zcela obecně odmítl názor stěžovatelky, že žalobce může se svou rodinou žít bez problémů v jiné zemi, aniž svou úvahu blíže vysvětlil. Městský soud rovněž blíže neodůvodnil, proč považuje vymezení délky zákazu vstupu správními orgány za nedostatečné a nezohlednil, že se správní orgány odůvodněním své úvahy v tomto směru podrobně zabývaly.

[18] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nedostatkem důvodů přitom „nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam,

pokračování

kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“ (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[19] K závěru městského soudu, že bez dalšího nelze konstatovat, že žalobce může se svou rodinou žít v jiné zemi, kde budou mít všichni členové rodiny povolení k pobytu, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Citovaný závěr městský soud učinil v reakci na žalobní námitku nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, kterou se podrobně zabýval na stranách 4 až 6 napadeného rozsudku. Vyložil judikaturu Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu vztahující se k dané problematice a uzavřel, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu by vyhoštění žalobce znamenalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů ohledně posouzení této žalobní námityky nelze městskému soudu ničeho vytknout (správnost posouzení této právní otázky se Nejvyšší správní soud zabýval v bodech [22] a násl. níže). Na vyslovený závěr pak městský soud navázal tvrzením, že podle jeho názoru nelze bez dalšího uzavřít, že by žalobce se svou rodinou mohl žít v jiné zemi. Tento názor městského soudu, poněkud vytržený z kontextu, pouze dokresluje hodnocení žalobní námityky týkající se nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života žalobce, nicméně nevztahuje se ke konkrétní argumentaci obsažené v žalobě a je tak do jisté míry pro posouzení žalobních námitek nadbytečný. Je pravdou, že citované tvrzení městského soudu, je zkratkovité. Navíc žalovaná ani v napadeném rozhodnutí netvrdila, že žalobce může se svou rodinou žít v jiné zemi; touto úvahou se podrobně zabýval správní orgán prvního stupně na straně 4 rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012. Městský soud tedy nevysvětlil svoji pohnutku, proč zmíněnou větu do odůvodnění svého rozsudku včlenil a není tak patrné, kam touto argumentací mířil. Jak již však bylo zmíněno, zmíněný názor městského soudu nebyl reakcí na žádnou konkrétní žalobní argumentaci, proto nedostatečné odůvodnění tohoto názoru lze považovat v souladu s výše citovanou judikaturou pouze za dílčí nedostatek odůvodnění, který však nemá vliv na přezkoumatelnost rozsudku městského soudu (srov. shora citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[20] Druhou výtkou stěžovatelky byla údajná nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v části týkající se závěru o nedostatečném odůvodnění délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. V tomto ohledu městský soud na straně 6 konstatoval, že „*délka zákazu vstupu na území států ČR [správně EU] patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení. Odůvodnění v tomto směru je nedostatečné, neboť v rozhodnutí zcela chybí, z jakého důvodu správní orgán přistoupil k uložení správního vyhoštění po uvedené době.*“ Podle Nejvyššího správního soudu městský soud v napadeném rozsudku řádně vysvětlil, proč v daném případě považoval rozhodnutí žalované za nedostatečné – měl za to, že úvaha o stanovení dvouleté doby zákazu pobytu v rozhodnutí žalované zcela chybí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti snáší argumentaci, v níž polemizuje s vysloveným názorem městského soudu, je zřejmé, že brojí spíše proti nesprávnému posouzení této otázky

městským soudem [viz část III. C) tohoto rozsudku], nikoliv proti nepřezkoumatelnosti závěrů městského soudu. Městský soud svůj názor o nedostatečném odůvodnění délky doby zákazu vstupu žalovanou odůvodnil stručně, nicméně snesl jasné důvody, pro které takový závěr učinil. Vyhověl tak požadavkům na přezkoumatelnost odůvodnění soudního rozhodnutí.

[21] Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tak s ohledem na výše uvedené není důvodná.

III. B) Námitka nesprávného posouzení dopadů do osobního a rodinného života žalobce

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále polemizovala se závěrem městského soudu, že správní orgány nesprávně posoudily dopady žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že zasáhnout do rodinného života v důsledku vyhoštění lze tehdy, pokud dojde k porušení veřejného pořádku. Veřejný pořádek je pak nutno chápat jako dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti. Jen v takových případech by odloučení od nejbližší rodiny bylo přiměřeným opatřením. Obcházení zákona o pobytu cizinců ani uzavření nelegálního sňatku s cílem získat trvalý pobyt podle městského soudu nepředstavovalo aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, proto uzavřel, že správní orgány chybně vyhodnotily otázku přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do rodinného života žalobce.

[23] Žalobci bylo v předmětné věci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Z citovaného ustanovení vyplývá, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[24] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[25] Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 podrobně hodnotil soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky (strana 4 – 5 rozhodnutí). Konstatoval, že *„existence Vašeho vztahu a výchova Vašich dcer rozhodně není vázána na pobyt v ČR. Skutečnost, že se Vaše dcery narodily na území ČR, ještě neznamená, že si v jejich věku tj. 5 let a 6 let vybudovaly takové vazby k ČR, že by nebyly schopny žít a integrovat se do společnosti mimo území ČR.“* Správní orgán prvního stupně dále zdůraznil, že již v době sňatku v roce 2005 a při plánování založení rodiny si žalobce musel být vědom toho, že v České republice pobývá již od roku 2002 neoprávněně, což svědčí o nezodpovědném jednání. Žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, vědomě požádal o azyl

pokračování

pod cizí identitou a následně se snažil legalizovat pobyt na území navázáním fiktivního vztahu s občankou České republiky. Dále zmínil, že žalobce ani jeho manželka neovládají český jazyk; rodina hovoří čínsky. Žalobce by se tak s rodinou mohl vrátit do země původu, resp. do jiné země, kde budou mít všichni členové rodiny povolený pobyt, neboť jejich integrace do české společnosti je nízká. Správní orgán prvního stupně tak uzavřel, že „[o]pakované vědomé porušování pravidel pobytového režimu cizince na území ČR (...) představuje skutečné, aktuální a dostatečné ohrožení zájmů společnosti, a to především zájmu veřejného, neboť není ve veřejném zájmu, aby na tomto území pobývali cizinci, kteří se dopouští porušování platných právních norem státu.“ S uvedenými závěry se ztotožnila i stěžovatelka v napadeném rozhodnutí. Zmínila relevantní skutkový stav a uvedla, že žalobce a jeho manželka nesouhlasí s nuceným vyhoštěním „především z důvodu citových a z důvodu zajištění péče v době nepřítomnosti matky. Tato skutečnost vzhledem k závažnosti opakovaného protiprávního jednání účastníka řízení nemůže být důvodem nepřiměřenosti, pro kterou by nemohlo být vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Pokud žalobce dva roky pobýval na území České republiky vědomě bez víza a současně se před tím opakovaně dopouštěl protiprávního jednání s cílem získat na území pobyt, nemůže očekávat, že uložením případného správního vyhoštění nebude zasaženo do jeho soukromých a rodinných vazeb, které si buduje na území v době vědomě neoprávněného pobytu. Za takové situace podle stěžovatelky rodinné vazby nemohou být *a priori* důvodem neuložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[26] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[27] Stěžovatelka v kasační stížnosti mj. uváděla, že městský soud nebyl oprávněn nahradit její správní uvážení o posouzení otázky přiměřenosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud její uvážení nevybočilo ze zákonných mantinelů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S touto argumentací se však Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[28] Již ve shora citovaném rozsudku č. j. 8 As 118/2012 - 45 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a

podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 – 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Výklad a aplikace pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ by proto měly být v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné. Požadavek na řádný soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k čl. 8 Úmluvy vyjádřil také ESLP např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2011, *Alim proti Rusku*, stížnost č. 39417/07.

[29] Městský soud tak nepochybně byl oprávněn interpretovat „*přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života*“ odlišným způsobem, než jaký zvolily správní orgány. Úvaha žalované v tomto smyslu totiž nebyla předmětem volné správní úvahy, ale otázkou interpretace práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Níže proto Nejvyšší správní soud zkoumal, zda městský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce postupoval správně, v intencích výše uvedeného výkladu (srov. zejména body [26] a [27]).

[30] Městský soud svůj závěr o nepřiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce založil na názorech vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 3 As 75/2012 - 28. Ve zmiňovaném usnesení se rozšířený senát zabýval interpretací pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“, která se upínala především k § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale i k jiným ustanovením předmětného zákona. Pro nyní projednávanou věc jsou však závěry vyslovené v citovaném usnesení rozšířeného senátu neaplikovatelné, neboť žalobci nebylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle zmiňovaného ustanovení lze rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let (podtržení doplněno). Žalobce není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem a správní orgány proto ani nemohly rozhodnout o správním vyhoštění žalobce za podmínek vyjmenovaných v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 zákona) bylo nutno v řešeném případě vycházet z podmínek stanovených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona (viz bod [23] výše), na základě nichž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění. V daném případě tak nebylo na místě hodnotit, zda jednání žalobce závažným způsobem

pokračování

narušilo veřejný pořádek, ale toliko poměřit zásah do rodinného života žalobce se zájmem veřejnosti na zajištění bezpečnosti a ochraně veřejného pořádku. Závažné narušení veřejného pořádku jednáním cizince by bylo na místě hodnotit a poměřovat se zásahem do jeho rodinného života v případě, že by cizinci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona, jak naprosto správně poznamenala stěžovatelka. Správní orgány v řešeném případě podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostupovaly, proto nebylo možné bez dalšího aplikovat na případ žalobce striktní závěry judikatury o nutnosti závažného narušení veřejného pořádku v důsledku předchozího chování cizince.

[31] Stejnou myšlku městský soud učinil, vycházel-li bez dalšího ze závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 3 As 75/2012 - 28. Prvně je nutno uvést, že ve zmiňovaném rozsudku shledal Nejvyšší správní soud vadu správního řízení spočívající v nedostatečně provedeném dokazování, proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V projednávané věci úplnost zjištěného skutkového stavu zpochybněna nebyla a skutkové závěry vyslovené správními orgány mají plnou oporu v předloženém spisovém materiálu. Již proto z citovaného rozsudku nelze vyvodit závěry ohledně způsobu interpretace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť touto otázkou se soud ve zmiňovaném rozsudku nezabýval. Za další, odpovědné posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života cizince je otázkou interpretace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a rovněž otázkou skutkovou, která závisí na konkrétních okolnostech řešeného případu; nelze tak bez dalšího přejímat závěry vyslovené v jiné věci posuzované Nejvyšším správním soudem, v níž by byl zásah do rodinného života cizince způsobený rozhodnutím o vyhoštění shledán nepřiměřeným (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 48). Konečně za třetí, i ve věci řešené v rozsudku č. j. 3 As 75/2012 - 28 byl cizinec rodinným příslušníkem občana EU a vztahovaly se tak na něj důvody pro správní vyhoštění obsažené v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nikoliv v prvním odstavci ustanovení § 119, jak tomu bylo v nyní projednávaném případě; odkazy městského soudu na závěry vyplývající z citovaného rozsudku tak byly nepřiléhavé a nepřesné.

[32] K samotnému hodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány v řízení nezpochybnily hloubku citů a rodinného vztahu žalobce a jeho rodiny. Jako určující však vyhodnotily skutečnost, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně a poté požádal o mezinárodní ochranu pod cizí identitou; následně v České republice navázal vztah s manželkou. Nemohl se tak rozumně spoléhat na to, že na území České republiky, kde si založil a budoval několikačlennou rodinu, bude moci pobývat trvale, uváděl-li tuzemské správní orgány vědomě v omyl a nerespektoval-li české právní předpisy. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsany případ jedná, je vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek *Rodrigues da Silva a Hoogkamer*, citovaný v bodě [26] shora). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny (k

témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud i ve skutkově obdobné věci projednávané pod sp. zn. 1 As 17/2013). V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. shora citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07).

[33] Důležitou okolností pro závěr správních orgánů o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění byla rovněž skutečnost, že žalobce i jeho rodinní příslušníci pobývající na území České republiky jsou čínské národnosti a mají vazby na Čínu (žijí tam rodiče žalobcovy manželky a žalobce i se svou manželkou v roce 2007 vycestovali do Číny seznámit se s rodiči manželky). Manželka žalobce sice již několik let pracuje v tuzemsku v čínské restauraci a nejstarší dcera v roce 2012 zahájila povinnou školní docházku v České republice, nicméně pokud by se rodina rozhodla v důsledku správního vyhoštění žalobce upřednostnit rodinný život, mohl by žalobce s manželkou i jejich dětmi přesídlit do země původu, neboť manželka žalobce zde má rodinné vazby a celá rodina hovoří čínsky.

[34] V projednávaném případě předchází chování žalobce na území České republiky (dvouletý pobyt na území bez platného víza) představuje narušení veřejného pořádku, které podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odůvodňuje vyhoštění žalobce. Je nepochybné, že žalobce po svém nelegálním vstupu na území v roce 2002 již při uzavření sňatku v roce 2005 a zakládání rodinného života s L. X. mohl předvídat, že jeho setrvání na území ČR, kde žádal o mezinárodní ochranu pod cizí identitou nebo kde se snažil získat pobyt účelovým soužitím s občanem České republiky, může vést k nucenému správnímu vyhoštění; s těmito okolnostmi byla nepochybně seznámena i manželka žalobce. Nyní se tak žalobce nemůže s úspěchem dovolávat nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, neboť s možností nuceného odchodu z území mohl při navazování rodinného vztahu na území České republiky za výše popsaných nestandardních okolností počítat. I s ohledem na shora citovanou judikaturu ESLP (srov. zejména bod [32] shora) tak nelze dospět k závěru, že by vyhoštění žalobce bylo v projednávaném případě nesouladné s čl. 8 Úmluvy, a tedy nepřiměřené (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[35] Na základě uvedených závěrů shledal Nejvyšší správní soud posouzení otázky přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce městským soudem za nesprávné. Námitka je proto důvodná.

III. C) Námitka dostatečného odůvodnění délky zákazu vstupu

[36] Stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybňovala závěr městského soudu, že v napadeném rozhodnutí neodůvodnila délku uloženého zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Městský soud v napadeném rozsudku shledal odůvodnění délky zákazu vstupu nedostatečným. Podle něj v rozhodnutí stěžovatelky zcela chybí, z jakého důvodu přistoupila k uložení správního vyhoštění po uvedenou dobu.

[37] Podle prvního odstavce ustanovení § 118 zákona o pobytu cizinců *se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské*

pokračování

unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

[38] Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 k délce doby zákazu vstupu na straně 5 uvedl, že délka této doby (2 roky) byla stanovena „vzhledem k délce Vašeho neoprávněného pobytu na území ČR od 24.03.2010, kdy jste již neměl platné vízum k pobytu, do 29.03.2012, kdy jste byl zajištěn. Rovněž bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že jste vědomě uváděl státní orgány v omyl a to při podání žádosti o azyl jste uvedl jinou identitu a dále jste se snažil získat povolení k pobytu na občana ČR, aniž byste žil s touto osobou ve společné domácnosti. Správní orgán se domnívá, že tato doba je adekvátní s ohledem na závažnost jednání, kterého jste se vědomým neoprávněným pobytem na území České republiky dopustil.“ V podaném odvolání z 31. 10. 2012 ani v jeho doplnění z 12. 11. 2012 žalobce uloženou délku zákazu vstupu nezpochybňoval, ani neuváděl, že je v prvostupňovém rozhodnutí stanovena nepřezkoumatelným způsobem. Žalovaná pak v rozhodnutí o odvolání k délce zákazu vstupu konstatovala: „Dle názoru odvolacího orgánu je stanovená doba 2 let přiměřená, a to s ohledem na posouzení závažnosti – vědomí účastníka řízení o neoprávněném pobytu na území České republiky a délky tohoto protiprávního jednání, když současně nelze opominout ani ilegální vstup účastníka řízení na území České republiky, jeho účelové vystupování pod jinou identitou v rámci podané žádosti o azyl, včetně účelového jednání v rámci (...) podaných žádostí s cílem získat na území České republiky legální pobyt (...), což se s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem projevilo stanovením výše uvedené doby.“ V podané žalobě nepřiměřenost délky zákazu vstupu žalobce žádným způsobem nerozporoval. Přesto městský soud dospěl k závěru o nedostatečnosti úvahy žalované o uložené délce zákazu pobytu. Z tvrzeného pochybení však městský soud nevyvodil žádné důsledky, neboť v závěru svého rozsudku konstatoval, že ruší rozhodnutí žalované pro nezákonnost nikoliv i pro vady správního řízení (jak by bylo nasnadě, vyslovil-li městský soud v napadeném rozsudku závěr o nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí žalované). Nelze tak jednoznačně konstatovat, k jakému procesnímu vyústění výtka městského soudu o nedostatečnosti odůvodnění doby zákazu vstupu směřovala.

[39] Nejvyšší správní soud nicméně připomíná svoji konstantní judikaturu k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, podle níž z odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil odvolací správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (např. rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[40] Výše zmíněné požadavky správní orgány ve svých rozhodnutích bez výhrad splnily. Vysvětlily, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu stanovena v délce dvou let. Není pravdou, jak uvedl městský soud, že úvaha žalované o stanovení doby zákazu vstupu v rozhodnutí o odvolání zcela chybí; podrobná úvaha v tomto směru je obsažena na straně 4 rozhodnutí žalované (viz bod [38] shora). Závěr městského soudu o absenci této úvahy v rozhodnutí žalované je proto nesprávný.

[41] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud doplňuje, že městský soud při konstatování nedostatečnosti odůvodnění doby zákazu vstupu žalovanou vybočil s mantinelů soudního přezkumu rozhodnutí nastavených samotným žalobcem v podané žalobě, zabýval-li se nad rámec žalobních bodů přezkoumatelností úvahy správních orgánů o stanovení doby zákazu pobytu. Ustal pak tak říkajíc v půli cesty, neboť dovedl, že je odůvodnění rozhodnutí žalované v tomto ohledu nedostatečné, ale nevyvodil z této procesní vady v napadeném rozsudku žádné důsledky, neboť zrušil rozhodnutí žalované pouze pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s., nikoliv pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kam by vytýkaná nedostatečnost odůvodnění správního rozhodnutí spadala. Ke konstataci nepřezkoumatelnosti však, jak již bylo zmíněno výše, chybělo městskému soudu oprávnění, neboť z úřední povinnosti by bylo možné k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí přihlížet jen tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS). V projednávaném případě však žalobce zákonnost stanovení dvouleté doby zákazu vstupu ani nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalované v tomto směru nenamítal. Úvaha městského soudu proto byla v napadeném rozsudku nadbytečná a nadto nesprávná, jak Nejvyšší správní soud vyložil výše.

[42] Námitka je proto důvodná.

III. D) Námitka nesprávného posouzení nemožnosti odkazu na závazné stanovisko Ministerstva vnitra

[43] Poslední námitkou obsaženou v kasační stížnosti je názor stěžovatelky, že městský soud nesprávně vytkl správním orgánům, že ve svých rozhodnutích odkazovaly na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně dopadů správního vyhoštění do rodinného života žalobce.

[44] Městský soud se k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra vyjádřil na straně 6 napadeného rozsudku v souvislosti s vypořádáním námitky nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedl, že posouzení dopadů do soukromého a rodinného života žalobce bylo na správním orgánu, který o vyhoštění rozhoduje. Podle něj tak nebylo možné odkazovat na stanovisko Ministerstva vnitra, které slouží k zabránění nucenému vycestování cizince do země, která je pro něj určitým způsobem nebezpečná. Ministerstvo vnitra podle městského soudu nebylo oprávněno posuzovat dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života žalobce ani hodnotit porušení závazků mezinárodního práva ohledně ochrany práv dítěte.

[45] Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*

[46] Z § 179 odst. 1 zákona vyplývá, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo*

pokračování

skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce předmětného ustanovení se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[47] Podle výše citované právní úpravy byly správní orgány v průběhu rozhodování o správním vyhoštění povinny vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestování žalobce z území. Ministerstvo při úvahách o hrozícím skutečném nebezpečí vážné újmy v případě navrácení žalobce do země původu zvažovalo mj. soulad s mezinárodními závazky České republiky, tj. i s čl. 8 Úmluvy nebo s Úmluvou o právech dítěte.

[48] Závazné stanovisko k vycestování cizince je podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto stanovisko samo o sobě nikterak autoritativně nezakládá, nemění ani neruší práva či povinnosti cizince a není ani rozhodnutím konečným; do práv cizince zasahuje až následné samotné rozhodnutí o správním vyhoštění. Řízení o správním vyhoštění cizince není zaměřeno jen na otázky, které jsou předmětem závazného stanoviska dle § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy zda v daném případě nastaly důvody znemožňující vycestování cizince do země jeho původu. Předmět řízení o správním vyhoštění je širší. Jeho podstatou je především posouzení toho, zda byly v daném případě naplněny důvody pro vyhoštění cizince stanovené v § 119 a § 120 zákona o pobytu cizinců, tedy že cizinec např. porušil zákonem stanovené povinnosti, jeho přítomnost na území České republiky představuje hrozbu pro bezpečnost státu nebo může závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Právě jednotlivé situace vymezené v předmětných ustanoveních zákona o pobytu cizinců jsou zásadní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Posouzení Ministerstva vnitra, zda je vycestování možné, je pak pouze předpokladem pro realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 43/2010 - 81).

[49] V projednávané věci Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku ze dne 16. 10. 2012 zkoumalo především případné porušení mezinárodních závazků v důsledku vycestování žalobce podle § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dospělo k závěru, že vycestování žalobce je možné, neboť dle okolností projednávaného případu nemůže být vycestováním žalobce porušen čl. 8 Úmluvy ani jiné mezinárodní závazky České republiky. Předmětné stanovisko se stalo závazným podkladem pro následné rozhodnutí policie o správním vyhoštění, proto na něj správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích odkazovaly. Jak správně poznamenal městský soud, úkolem policie pak následně bylo samostatně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tyto požadavky nicméně správní orgán prvního stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích naplnily, neboť své závěry o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce ve svých rozhodnutích náležitě odůvodnily (viz bod [25] výše), přičemž pouze podpůrně ve svých rozhodnutích odkázaly na závazné stanovisko k možnosti vycestování. Městský soud tedy neprávem žalované vytýkal, že při odůvodnění přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce pouze

odkazovala na závazné stanovisko ministerstva. Její úvaha o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění obsažená na stranách 4 – 5 rozhodnutí je jasná, ucelená a dostatečná.

[50] Námitka nesprávného posouzení této otázky městským soudem je proto důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[52] S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude městský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu